

УРОК: АЗ И СВЕТЪТ НА ВЪЗРАСТНИТЕ

Янита Печева, преподавател в 104 ОУ „Захари Стоянов“, гр. София.

Часът е проведен в V клас на 12.11.2016 г.

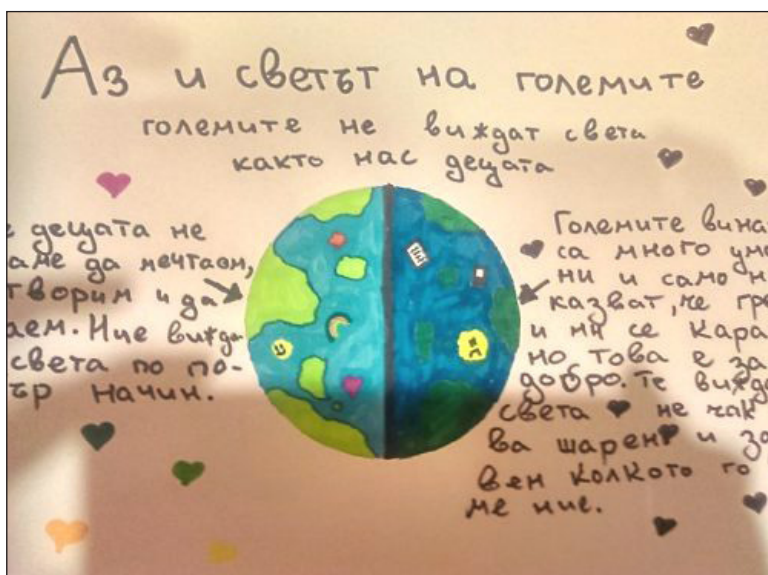
„Обясних на децата, че ефективната комуникация върши чудеса за формирането на смислени взаимоотношения с другите.“

ЦЕЛ НА УРОКА

Учениците да развият умения и способности да разсъждават за собствената си история и родословно дърво

ОПИСАНИЕ

Основната цел на урока беше да внуша на децата увереност и самочувствие – тези две черти, които ще им помогнат да придобият голяма част от всичко онова, което ще им е необходимо в живота. А увереността произтича най-вече от усещането за сигурност и стабилност на средата, която ги заобикаля. Искях да създам в тях убеждението, че светът около нас е константен и неизменен (в добрия смисъл на думата), защото само по този начин децата могат да придобият усещането за значимост и за собственото си място в него, да им внуша положителна нагласа към самите тях, а и към нас – възрастите.

Започнах урока с думите, че всяко дете представлява неповторима комбинация от гени, която никога не е съществувала на Земята и никога повече няма да се възпроизведе. Освен това всяко дете расте в собствено психологическо обкръжение поради мястото му спрямо останалите. Обясних им, че ние, възрастите, сме онзи енергичен наставник, който ги направлява и закриля. Колкото и да сме различни, всеки един от нас носи частица от своите предци. Разказах им, че в миналото основната ценност е било запазването и продължаването на рода. В съвременността, когато начинът на живот е по-динамичен и повечето членове на един род са разделени от големи разстояния, връзките между тях са по-скоро емоционални – ние обичаме нашите баби и дядовци, но не всички живеем с тях. На преден план излизат и по-различни ценности. Говорихме си, че можем да научим всичко един за друг, но ако не усещаме другия и не го разбираме, ще знаем само думите на песента, но не и мелодията. Подчертах, че те и техните семейства са обединени от особена връзка, различна от всичко, което би могло да съществува и тя не може да се вмести в някаква обща схема.

Програмата се реализира с подкрепата на:

От коментарите в час

„Сигурно си мислите, че всички хора – млади и стари, бебета и деца – живеем в един свят, но според мене не е така и сега ще ви го докажа. Най вероятно всеки е мислил възрастните за скучни, досадни и несправедливи с техните правила, заповеди и забраните им. На мене ми се е случвало и то често. Ние, децата, мислим за игра, забава и куп други неща вместо да си пишем домашните и да си подреждаме стаите. Бебета всъщност не знам за какво си мислят, по простата причина, че те живеят в различен свят от този, в който съм сега. Сигурна съм, че и аз съм била в техния свят, когато съм била на техните години, но за съжаление не помня, както и възрастните не помнят, че са били деца. За да може на нас, децата, да ни е по-лесно, трябва да подсещаме възрастните какво е да си дете.“ (Съни, 5 кл.)

„Ние не спираме да мечтаем, да творим и да играем. Ние виждаме света по по-добър начин. Големите винаги са много уморени и само ни казват, че грешим и ни се карат, но това е за добро. Те виждат света не чак толкова шарен и забавен, колкото ние.“ (В., 5 кл.)

Идеи за надграждане

Децата споделиха с мен, че често се питат - как и защо? Отговорът ми беше следният: разумът задава тези въпроси, докато любовта казва, че е любов. И без да отговаря на въпроса, удовлетворява напълно питащия. В този смисъл може да се помисли за урок, в който да се опитаме без притеснение да дискутираме въпросите за любовта между хората.

Програмата се реализира с подкрепата на: